

„Javist — naturligvis!“ svarede Provsten og betragtede Hr. Johansen med let Overraskelse. „Men hvad tænker De nærmest paa her? Sigter De bestemte Personer for at være de særligt slette Eksempler i Menigheden?“

„Gud bevares, Deres Højærværdighed . . . det var ikke min Mening at anklage nogen enkelt. Jeg mente blot saadan ganske i Almindelighed —“

„Snak! Behold Omsvøbene for Dem selv — og forklar Dem ordentligt! Hvem er det. De tænker paa? Hvem er det, De anser for særligt skadelige Elementer i Menigheden? . . . Naa, tal ud!“

„Hm! Deres Højærværdighed har virkelig misforstaaet mig. Jeg mente blot — saadan ganske løseligt —.“

„Ingen Omsvøb siger jeg Dem nok engang! Svar mig paa, hvad jeg spørger om!“

„Jeg forsikrer Deres Højærværdighed, det var bare min Mening, at . . . f. Eks. en Mand som Hr. Kapellanen maaske for Menighedens Skyld burde være lidt forsigtigere i sin Adfærd . . . Folk paa Landet misforstaar saa let.“

„Kapellanen!“ udbrød Provsten med rynkede Bryn og maalte Hjælpelæreren tre Gange fra Hoved til Fod. „Hvor falder det Dem ind at nævne Hr. Hansted i denne Sammenhæng? De vil dog vel ikke beskyldte Pastor Hansted for at begaa Skamløsheder? . . . Naa, tal ud og forklar Dem, Menneske!“ brølede han og stampede med Foden.

Hr. Johansen vred sig som en Orm i Klemme. Han havde længe haft et Horn i Siden paa Kapellanen, der bestandig ganske aabenlyst havde vist ham sin Ringeagt; og det havde nu været hans Plan at skaffe sig Hævn over ham og samtidig at indynde sig hos Provsten ved at benytte sig af det lille Indblik i hans Privatliv, som Tilfældet den foregaaende Aften havde skænket ham. Dog havde han blot haft til Hensigt foreløbig at bibringe Provsten en lille Mistanke til Kapellanen, ikke at optræde som egentlig Angiver. Nu sad han imidlertid fast i sin Snare og forstod, at han for sin egen Skyld gjorde vel i at overgive Hr. Hansted paa Naade og Unaade. Han rettede sig iveau, skruede